

Gáll Csilla

VISSZA

Egy kora tavaszi napon visszamennék
abba a mozaikos tengerparti faluba.
Megtalálnám a biciklidet a vonatállomás
kerítéséhez lakatolva árván.
A pótkulcsot közös rejtkehelyünkről
elvenném, és odatekernék,
abba a házba mennék, ahol esténként
Pino Danielét hallgattunk,
ahol zsákomba csempészted az antikvár
könyvet, amit a Piazzale Román vettünk,
és kedvenc teámat fémdobozban.
Hol utoljára sütőtökrémlevest készítettél,
pirított fenyőmaggal bőven megszórtad.
Betoppannék abba a kékzsalus házba,
ahol azt mondtad: nem, nem vállalhatsz
gyereket, házasságról szó sem lehet.
Azt üvöltötted, hát nem érted,
árvaházi gyermekből nem válik jó apa.
Egyetlen, mit adhatok a világnak,
a munkám, a két kezem, mutattad.
Majd a kapu ajtaját jól bevágtad.
Azóta se ettem ossobucót.
Az énekest sem hallgattam meg többet.

Ha meglátnálak, rád ismernék?
Húsz év eltelt, mivé váltál?
Megvan-e még a gödör az álladon?
Dinamikusan gesztikulálnál,
emelt szemöldökkel csipkelődnél.
Elmesélném, hogy van élet nélküled,
bár évekig csak bolyongtam.
Meggérdezném, megtaláltad-e már

helyedet ebben a világban.
Visszajönnél majd egyszer ide,
a korán elcsendesülő városba.
Ahol mindenki gondterhelt,
mondtad, amikor a hídon,
a ködben átsétáltunk Budára.
Visszajönnél Budapestre,
de nem egyedül, hanem asszonnyal,
és két ebonitzemű fiúcskával.
Vagy veled mennék tengeren túlra,
oda messze, a távoli Csádba.
Infrastruktúrát, táborokat építenénk,
víz és áram nélküli barakkban élnénk.
Látnánk megszámlálhatatlan tragédiát,
gyerekeket, családokat szétszakadni.
Szerelmünk azt vajon túlélné?

Deformációk, 2021
(3 db. 100 x 70 cm, linómetszet, monotípia)